

Arrest

nr. 110 145 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.)

(Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 juni 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 30 april 2008 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. 16 125 van 19 september 2008

waarbij verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 18 augustus 2009. Op 24 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.4. Op 5 september 2012 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Franse autoriteiten.

1.5. Op 16 april 2013 werd verzoekster overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

1.6. Op 18 april 2013 diende verzoekster een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten (hierna vermeld als verzoeksters derde asielaanvraag).

1.7. Op 23 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 18/06/2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 19/09/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 18/08/2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 24/09/2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 18/04/2013 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart geen nieuwe documenten te kunnen voorleggen in verband met haar asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart problemen te hebben met haar echtgenoot en ter staving een proces-verbaal voorlegt. Overwegende dat dergelijke elementen zich situeren in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1, De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/09/2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf] wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel, principes van machtsoverschrijding, schending van artikel 3 van de*

Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM), schending van artikel 16.1.e en 20 van de DUBLIN REGULATION, 343/2003”.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Dat de beslissing eveneens moet steunen op correcte feitenvinding en rekening dient te houden met alle voorgelegde elementen en documenten.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980

Artikel 51/8

(...)

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden , nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming;

(Doc. parl., Senat, 1992-1993, n 555-1, p. 9). Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en

b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of een nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 d.d. 07.1994) .

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd ,

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

De verzoekende partij heeft in Frankrijk asiel aangevraagd op grond van feitelijke elementen die zich in Frankrijk hebben voorgedaan en die slechts heel weinig verband houden met de eerdere asielaanvragen in België;

Verzoekende partij werd slechts in het kader van een Dublin overname gehoord in Frankrijk, hetzij heel kort van zodra bleek uit haar vingerafdrukken dat zij eerder asiel had aangevraagd in België.

Verzoekende partij werd gedwongen naar België, die de overname had aanvaard, gerepatrieerd;

Op 16.04.2013 landde zij in België met haar minderjarige zoon en leidde een asielaanvraag neer.

Zij legde in verband met deze asielaanvraag de Franse documenten neer die zij bij had, waaronder een PV waarvan sprake in de beslissing;

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk nieuwe elementen voorgelegd;

Dat heel opmerkelijk is dat de getroffen beslissing GEEN melding maakt van de door de Belgische Staat aanvaarde terugname die aan de Franse Staat nochtans betekend werd, op grond van de verordening EU 343/2003v vermeodelijk op grond van van artikel 16.1.e .

Dat de beslissing geen melding maakt van een verblijf en asielaanvraag in Frankrijk, daar waar deze feitelijke omstandigheden vast staan en niet te betwisten zijn en ook wel gekend zijn van de Belgische autoriteiten.

Dat de beslissing derhalve niet op correcte feitenvinding/feitenrelaas steunt en niet alle elementen onderzocht heeft.

de beslissing dient derhalve te worden vernietigd;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGYS dat over de draagwijdte van de nieuwe asielmotieven diende te oordelen alsmede over volledige verklaringen van de verzoekende partij ivm haar nieuwe asielaanvraag;

Verzoekende partij heeft tevens medische klachten geuit, die in casu helemaal niet werden beantwoord; Er bestaat derhalve ernstige aanwijzingen dat er "ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Verzoekende partij is van oordeel dat zij als vrouw en slachtoffer van huiselijk geweld geen bescherming kan krijgen in Kosovo, waar haar man is teruggekeerd met ontvoering van haar twee andere kinderen die wel uit dat huwelijk waren geboren.

Verzoekende partij is bovendien van oordeel dat haar eerste kind dat haar echtgenoot erkende zonder dat het kind zijn biologisch kind is, slachtoffer is van discriminatie.

Dat de huidige aangevoerde asielmotieven niet konden worden uitgelegd, doch dat zij impliciet voortvloeien uit de neergelegde stukken, waarmee DVZ schijnt rekening te hebben gehouden, al minstens kennis te hebben gehad.

DAT VERZOEKENDE PARTIJ DERHALVE DEGELIJKE NIEUWE ELEMENTEN heeft aangegeven , die weinig verband houden met de eerdere asielaanvragen.

DE BESLISSING BEPERKT ER ZICH TOE TE STELLEN DAT DE FEITEN "geen enkel verband houden " met de criteria van de vluchtelingenconventie.

Dat dit besluit overhaastig genomen werd en zonder enig ernstig onderzoek, zodat niet kan worden uitgesloten dat in het speciaal en persoonlijk geval van de verzoekende partij, huiselijk geweld naar aanleiding van het feit dat

verzoekende partij een vrouw is en meer bepaald een moslim vrouw is die een kind buiten het huwelijk heeft verwekt, dit niet binnen de criteria van de Conventie van Geneve.

De DVZ oordeelde ten gronde, hetgeen buiten de bevoegdheid valt van de DVZ doch het CGVS toebehoorde.

Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland , waar haar leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt en als dusdanig onredelijk voorkomt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.L/ Royaume uni) ; »

Dat de beslissingen bijgevolg niet wettig zijn gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden"

2.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van de artikelen 16.1.e en 20 van de Dublin II-verordening en van het evenredigheidsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarna verwerende partij ingaat op de door verzoekster bij het indienen van haar derde asielaanvraag aangehaalde elementen. Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing “*geen melding maakt van een verblijf en asielaanvraag in Frankrijk*” en van “*de door de Belgische Staat aanvaarde terugname*”, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar welk belang dit zou hebben in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat zij geen belang heeft bij haar kritiek.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster voor het overige de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.5 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar derde asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een (onvolledig) proces-verbaal, opgesteld door de politie van Besançon op 16 augustus 2012, waarbij verzoekster klacht neerlegt tegen haar partner wegens huiselijk geweld;
- twee processen-verbaal, opgesteld door de politie van Montbéliard op 9 november 2012, waarin verzoekster en haar zoon A.O. melding maken van huiselijk geweld;
- een *“récépissé de déclaration de main courante”*, opgesteld door de politie van Montbéliard op 20 november 2012, waarbij verzoekster melding maakt van *“différends familiaux”*.

Verzoekster verklaarde op 18 april 2013 in het kader van haar derde asielaanvraag: *“Vandaag kan ik u nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Ik heb geen contact met mijn familie, vrienden of kennissen. Hierdoor kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen. Ik ken wel problemen met mijn man hier in België en Frankrijk (zie voorgelegde Proces-verbaal van de politie van Montbéliard. Mijn man heeft mijn 2 oudste kinderen ontvoerd.”*

2.9. Waar verzoekster betoogt dat zij in Frankrijk asiel heeft aangevraagd *“op grond van feitelijke elementen die zich in Frankrijk hebben voorgedaan en die slechts heel weinig verband houden met de eerdere asielaanvragen in België”*, en van oordeel is dat zij *“derhalve degelijk nieuwe elementen (heeft) voorgelegd”*, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing aangaande deze elementen stelt, *“dat dergelijke elementen zich situeren in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”*. Verzoekster brengt tegen deze beoordeling niets in concreto in. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. Het volstaat niet dat een element nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd. Het dient tevens relevant te zijn, i.e. het moet ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.10. Verzoekster werpt op dat zij *“tevens medische klachten geuit [heeft], die in casu helemaal niet werden beantwoord”*. Uit de verklaring van 18 april 2013 die zich in het administratief dossier bevindt en waarop verzoeksters handtekening prijkt, blijkt evenwel dat zij hiervan geenszins melding maakte bij het indienen van haar derde asielaanvraag. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gestoeld is om daaromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

2.11. Waar verzoekster betoogt dat *“zij als vrouw en slachtoffer van huiselijk geweld geen bescherming kan krijgen in Kosovo” en haar eerste kind [...] slachtoffer is van discriminatie”*, en verwijst naar *“huiselijk geweld naar aanleiding van het feit dat verzoekende partij een vrouw is en meer bepaald een moslim vrouw is die een kind buiten het huwelijk heeft verwekt”* dient de Raad opnieuw op te merken dat verzoekster, overeenkomstig voormelde verklaring van 18 april 2013, deze elementen niet vermeldde bij het indienen van haar derde asielaanvraag. Verzoeksters a blote posteriori betoog *“dat de huidige aangevoerde asielmotieven niet konden worden uitgelegd, doch dat zij impliciet voortvloeien uit de neergelegde stukken”* kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.12. Voor zover verzoekster van oordeel is dat de verwerende partij met haar beoordeling dat de problemen van verzoekster met haar echtgenoot *“zich situeren in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”*, “ten gronde” oordeelde en dus haar bevoegdheid toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overschreed, wijst de Raad erop dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwerende partij toelaat de relevantie van een aangevoerd element na te gaan, quod in casu.

2.13. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17

februari 2009, nr. 4024 (c)). Verzoekster voert niet meer aan dan dat zij blootstaat aan een repatriëring naar haar land van herkomst waar haar leven in gevaar is. De Raad merkt op dat dergelijke blote affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen

2.14. Verzoeksters kritiek betreffende het feit dat zij niet mag verblijven in de andere Europese Schengenstaten betreft een vermelding op de akte van kennisgeving en betreft de uitvoering van de bestreden beslissing die op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Alleszins houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoekster een absoluut verbod krijgt opgelegd om te verblijven in de Schengenstaten. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekster een verblijf aanvraagt in een andere Schengenstaat waar zij dan zal kunnen verblijven indien haar een verblijfsvergunning wordt toegekend. Evenmin leidt de bestreden beslissing ertoe dat verzoekster "*nergens nog bescherming kan inroepen*", minstens toont zij dat niet aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA